

RESUM DEL CAFÈ FILOSÒFIC DEL 28 DE GENER

Can Serrallonga - Salt - 19 h

Qüestió: La mort, un tema tabú. Que ho fa així i perquè hauria de ser diferent?

Per què la mort és un tema tabú?

–Per començar, una proposta de definició–

La mort és deixar d'existir

- Perdre les funcions biològiques
- Perdre la potència de fer més, no poder continuar
- Perdre la consciència

La mort és l'absència d'activitat cerebral.

- Si no hi ha activitat cerebral, és mort cerebral.
- En aquest cas, encara existeix la persona?
- Es tracta d'una mort tradicional, quan el cos s'atura.

Hi ha persones que encara viuen en la memòria

- La gent no deixa d'existir en els records, però la mort crea una mena de canvi “espiritual”
- “No mort fins que no mor l'últim record de tu.”
- La mort és física o històrica?

El fet que existeix una angoixa a l'hora de parlar de la mort respon a la por del fet d'existir. Oblidem la mort perquè volem ser immortals... en el record

La nostra existència intenta evitar la mort, la fi de la vida. El record de la persona mostra, només, el record del moment viscut amb aquella persona, no la persona en si.

–En aquest punt, es presenta una mena d'experiment, on a partir de la cultura, la tradició família i la religió, es parla de com es tracta la mort, ja sigui la mort d'un proper, el dol que hi ha envers aquest, les emocions que es practiquen i les cerimònies (agrair a la Magda, per impulsar aquest experiment).--

Quan parlem de la mort, parlem de la mateixa mort?

- La mort com un lloc on descansem, on ens retrobem amb els nostres estimats, una visió molt més bonica que reconforta en canvi d'una mort buida...
- La visió de la mort com un lloc millor que la vida, patir per un futur millor => esforç/recompensa
- Després de la mort hi ha la reencarnació, l'ànima torna a la vida.
- L'infern pot ser un motiu del perquè no parlar de la mort, la por d'acabar allà porta a no voler pensar en la mort, la porta a aquell infern.
- Com és respecte al mort: silenci, alegria, dol...
 - Sembla que tothom ha de pensar el mort
- Com es tracta la mort i, més en el moment de la mort, la diferència cultural determina el comportament, aquell silenci, el dol i plorar o recordar i riure, maneres molt contràries. En un context en què la mort s'apropa en el mort d'un estimat, és difícil d'imaginar-la, no existeixen prou supòsits per a simular-ho, el de fet de no parlar-ho pot ser degut a la dificultat d'imaginar aquest fet.
- Tractar la mort amb més alegria, com un procés natural i no imaginar-se gaires coses, ja que guarda misteri i incertesa.

- El cos humà es tracta d'un objecte material, on el cel i l'infern no té cabuda, com que no s'espera un demà, no hi ha cap obstacle que limiti o condicioni les teves accions.
- Després de la mort és baladí, no té importància, només incertesa. És més senzill visualitzar la mort d'un mateix que la d'un estimat, ja que quan un mort, deixa de sentir...
- Les religions donen una visió per tractar la mort, però a la cap a fi, tothom acaba igual.
- Tradicions com enterrar els morts sota terra tanca un cicle, el cos torna a la natura i es fa un amb la natura. Es repeteix el cicle.
- Què passa amb les morts dels animals?, gairebé tots aquests animals morts acaben a la panxa de les persones, és una mort digna? Sembla respondre a la naturalitat i cruesa de la vida.
- La reencarnació com la possibilitat no nul·la de la reconfiguració dels àtoms fins a formar el mateix cos, mateix context i mateix futur.
- La mitologia que envolta a la mort té origen a respostes que satisfan fets que es desconeixen, però que en la lògica de la cultura, encaixava i donava sentit. La curiositat és un factor important en l'origen d'aquesta mitologia.
 - La religió necessita que l'individu no pogués explicar el món, i per això es dirigeix a les respostes que dona, quan la pregunta supera a la capacitat de respondre, la necessitat d'una figura com la de deu, resol aquesta necessitat.
 - La ciència com a mitologia, nosaltres som qui decidim creure en allò, respon a les mateixes preguntes, però amb un llenguatge diferent, però acaba dient el mateix, canviarà els recursos o les figures, però tot explica el mateix.
- Després de la mort ni hi ha res, però és bonic imaginar que si, amb la possibilitat de poder retrobar-se amb les persones que estima.
- En l'est d'Europa, la mort no es considera un tema tabú, els cementiris protagonitzen les ciutats, ubicades al centre i decorades de tal manera que és habitual portar als fills per passejar. Es recorda a les persones amb anècdotes còmiques, citades a les seves Tombes. Tot aquest conjunt mostra a la mort, no com una cosa dolenta o mala, sinó com un fet natural.
- La mort és una cosa natural. <<Tot el que ha existit, existirà per sempre>>.
- Tenim el que tenim pels que ja són ara morts, agraïm a la vida. Després de la mort, es pot seguir existien per les coses que un va fer en vida i que continua present en la vida de la gent, poden ser coses bones o dolentes, però hem de procurar i, perquè no, que siguin bones.
- És possible que amb una altra visió de la mort, la gent seria més feliç i menys amargats. Una millor relació amb els morts i vius.
- Totes les cerimònies envers la mort són pels vius, una manera de recordar la pèrdua.
- Hem crescut amb el lema que s'ha de ser fort per no patir. En una societat capitalista la mort redueix la productivitat de les persones, per la pèrdua i el dol, cosa que es castiga en aquest sistema.
- Aquest dilema entre el dol i la productivitat causa estrès a la persona que ha patit una pèrdua.
- Percebre la mort com una cosa positiva, causaria menys o més morts?
- Existir amb la intenció de viure al màxim sense que la mort fos un obstacle, si no el fi d'aquesta existència plena i viscuda.
- La mort, la mateixa inclús, com una eina per obtenir l'objectiu de la vida.
- No voler morir pels altres més que per un mateix.

Gràcies a totes i tots que vau assistir al *café*, ens veiem en la següent!